

Harbetmek istiyorum. Dünyayı kaplayan adamla. Harbetmek istiyorum. Çaresiz. Kimsenin müttefik olmadığı bir harp.

Kendim benle savaşta. Büyük adam onu da kaplamış. *Sen* dedim, kendime, *nasıl böyle bir düşmanla işbirliği* ve sustum kaldım dönüp gitmesiyle. Silinmiş.

İşte böyle bir düşmana karşı, harbetmek istiyorum.

Kazanmak umut değil. Umutsuzluk. İçimden bir ses *o adamın*, bir zaman benim gibi, kendiyile savaşan bir adam olduğunu söylüyor. Ahdettiğim savaşı kazanmış işte burada. Buradan sonrasını onun gözünden dinliyorum.

Onun gözünden anlıyorum ve kazanmaktan korkuyorum. Bir savaş vermek istiyorum. Seve seve kaybedeceğim.

Dünyayı kaplamış adam. Dünyanın ruhu dedikleri. Benim olmayan her şeyin sahibi bu. Bana ana kadar hep düşmanlık yaptı. İstediklerim olmadı. Onunla anlaşmaya yanaşmadım. Onun gibi olmam için herkes telkinde bulundu. Kimse benim ondan başkasına ait olacağımı, kendime ait olacağımı düşünmedi. Hayır. ben bile kendime durup durup şöyle dedim: Nasılsa bunu kazanamayacaksın, neden bu kadar üsteliyorsun?

Bak senin gibi başlayanların hepsi nerede? Hepsi onunla savaşmaya çıktı ve nereye vardılar? O senden akıllı, biliyorsun. Sen yarın ne olacağını bilmiyorsun ama o biliyor. Yarın ne isteyeceğini bilmiyorsun ama o ne yemek isteyeceğini biliyor. İstatistik tanrısı onun yanında, ve moda tanrısı ve iştah tanrısı ve oyuncak tanrısı. Hepsi onunla çalışıyor. Hepsi sana karşı müttefik. Seni kendinden iyi tanıyorlar. Farkındasın değil mi?

Sana bu sözleri hatırlatan, sana herşeyi kaplayan adamın ötesinde bir hakikat olduğunu iddia edenler bile onun müridi, aymadın mı? O insanların eğlencesi bu. Bilmedikleri bir hakikatin reklamını yaparak geçiniyor ve bu sayede onun takdirini kazanıyorlar. Sanki hakikat avcısı. Öyle yapınca senin gibileri avlaması kolaylaşıyor.

Sordum, kendime, o halde nasıl kaçabilirim hükmünden? Bu herşeyi bilen, her şeyi kaplayan ve insanların ne olduğunu onlardan iyi bilene teslim olmadan nasıl yaşarım?

Yaşayamazsın, dedi. *Yaşarsın ama dağda* dedi. *Yaşarsın ama beni bırakıp, sadece kendinle kalarak* dedi. *Sus* dedi. *Hayallerine dalarsan, belki orada bulamaz* dedi. *Ama sesini çıkardığın ilk anda, en yakınındakiler bile ona çıştlık eder ve seni ele verirler.* O da bütün silahlarıyla üstüne gelir. Böyle dedim kendi kendime.

Peki susmak, acaba, işe yarar mı? İçimdeki ırmağın suyuyla bir göle dönüşmek? İçimdeki dağların nefesinden olmayan bir dilin kelimeleriyle konuşmak.

Konuşmak dedin ya, işte konuşmak, işte göstermek, ırmak dedin ya, o akan suyu içinde biriktirdiğinde, ne olacak? Taşacaksın. Bir gün taşacaksın ve sana rahmet ırmaklarını bile çok görecekler.

Üstüne gelecekler. Gelecekler gelecekler. Delirirsen veya buna inanırlarsa, az bir cezayla kurtulursun. Yoksa seni yok oluncaya kadar öldürürler. Önce nesneni. Sonra ismini. Tekrar tekrar diriltip öldürürler. Dikkat çekmeyinceye kadar.

Teslim olmayı düşün sen, dedi ben kendime. Hayır, o kadar tatsız geliyor ki bana sundukları. Bıkmış mıyım, neden teslim olayım ona, o sıkıldıklarımın biri olmaktan korkuyorum.

Oluyorsun zaten. Bak artık böyle yazıların kaldı mı?

Kalmadı, değil mi?